

Arrest

nr. 101 927 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. TENDAJI WA KALOMBO loco advocaat C. KAYEMBE-MBAYI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabisch soenniet zijn en in 1989 in Bagdad zijn geboren. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Iraakse overheid. Uw ouders zouden overleden zijn toen u nog kind was. Na de dood van uw moeder in 1999 zou u met uw oudere zus (I.) hebben samengewoond. In 2008 zou u alleen zijn gaan wonen in Baladiyat.

Sinds 2009 zou u als technicus in dienst zijn geweest van de Iraakse mobiele telefoonmaatschappij Zain. U zou zich in hoofdzaak hebben beziggehouden met het onderhoud van zendmasten. U verklaarde voor uw werk regelmatig in de zgn. 'groene (internationale) zone' en op de luchthaven van Bagdad te zijn geweest.

Midden augustus 2012 zou u telefonisch gecontacteerd zijn door een onbekende. De beller zou u gezegd hebben dat hij u kende en u gevraagd hebben om met hem samen te werken. Hij zou geïnteresseerd zijn geweest in de locaties waar u werkzaam was. U zou aan dit gesprek geen aandacht hebben besteed en de telefoon hebben ingehaakt. U zou uw werk hebben voortgezet.

Midden september 2012 zou u een tweede telefoon hebben ontvangen. De beller zou wederom om uw samenwerking hebben gevraagd. U zou bepaalde routes, waar u voor uw werk kwam, op door hen bepaalde tijdstippen hebben moeten afleggen. De beller zou u verder hebben gezegd dat u alles zou worden uitgelegd en u gewaarschuwd hebben dat hij u kon bereiken. U zou het gesprek hebben beëindigd met de uitspraak 'Insjallah' (als God het wilt). U zou uw werk hebben voortgezet en u hebben afgevraagd wat precies van u verwacht werd.

Op 24 september 2012 zou u op straat aangesproken zijn door twee onbekende mannen op een moto. Ze zouden u gezegd hebben dat ze u kenden. Indien u niet met hen zou samenwerken, diende u uw werk stop te zetten en uw huis te verlaten, zoniet zou u gedood worden. U zou hun vraag opnieuw hebben beantwoord met 'Insjallah'.

Na dit voorval zou u direct bij uw vriend (H. A.) in de wijk Dora zijn ondergedoken. De volgende dag zou u klacht hebben ingediend bij de politie. Op 1 oktober 2012 zou u uw ontslag bij uw werkgever hebben ingediend. Op 3 oktober 2012 zou u van uw buurman hebben vernomen dat onbekenden uw huis hadden beschoten.

Op 6 oktober 2012 zou u uit Bagdad zijn vertrokken en naar Noord-Irak zijn gevlucht. Op 7 oktober 2012 zou u Irak hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen. Op 16 oktober 2012 zou u in België zijn aangekomen en op 17 oktober 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming dient te koesteren.

Er dient immers te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u bij het invullen van uw vragenlijst met geen woord heeft gerept over de twee dreigtelefoons die u in augustus en september 2012 zou hebben gekregen. Dat u geen melding maakte van essentiële elementen in uw asieldossier is uitermate merkwaardig en doet het Commissariaat-generaal (CGVS) twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen. Tijdens het interview voor het CGVS werd u geconfronteerd met bovenstaande ommissie. U haalde aan dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd waarom u vluchtte maar u niet werd gevraagd of u voordien (voor het incident op 24 september 2012) al dan niet werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Deze verklaring kan weinig overtuigen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u aan het begin van het interview voor het CGVS, toen hiernaar werd gevraagd, uitdrukkelijk zei dat u al uw problemen in uw vragenlijst heeft gemeld (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

Verder, en niet onbelangrijk, dient te worden vastgesteld dat u bij het invullen van uw vragenlijst nooit melding maakte van het feit dat uw belagers u gevraagd zouden hebben om met hen samen te werken. Nochtans blijkt uit uw asielrelaas voor het CGVS dat men u, zowel tijdens de twee telefonische gesprekken als op 24 december 2012 toen u op straat door hen werd benaderd, gevraagd zou hebben om met hen samen te werken en men ermee dreigde u te doden indien u hun aanbod weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p.5-7). Dat u over deze vraag tot samenwerking, wat nochtans direct verband houdt met uw problemen, evenmin met een woord repte bij het invullen van uw

vragenlijst is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen verder op de helling.

Ter ondersteuning van uw problemen legde u politionele en gerechtelijke stukken neer aangaande uw problemen. Uit een vertaling van deze stukken blijkt dat u er evenmin met een woord rept over het feit als zouden uw belagers u vóór 24 september 2012 ook al twee keer telefonisch gecontacteerd hadden met de vraag om met hen samen te werken. Dit is eigenaardig. Tijdens het interview voor het CGVS werd u hiermee geconfronteerd. U haalde aan dat u schrik had om dit bij de politie te vertellen daar men nooit weet of de politieagenten zelf tot milities behoren of niet (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Bovenstaande verklaring is allerminst overtuigend aangezien u anderzijds ten aanzien van de politie wel melding maakte van uw andere problemen (incident van 24 september 2012 en het feit dat uw belagers u een spion van de Amerikanen hebben genoemd).

Voor wat betreft de door u aangehaalde dreigtelefoons, dient voorts te worden opgemerkt dat u uw eerste dreigtelefoon niet precies in de tijd kon situeren. Hiernaar gevraagd situeerde u uw eerste probleem (het dreigtelefoontje) ongeveer een maand voor 24 september 2012. Gevraagd te verduidelijken wanneer dit incident zich precies afspeelde, slaagde u er niet in te antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Ook de tweede dreigtelefoon kon u niet precies in de tijd situeren. Deze gebeurtenis zou zich 'ongeveer' een week voor het incident van 24 september 2012 hebben afgespeeld (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Verder stelt u dat u op 1 oktober uw ontslag indiende en uw baas u trachtte te overtuigen om toch te blijven. U zou hierop geantwoord hebben dat het feit dat uw huis werd beschoten betekent dat ze u volgende keer zullen vermoorden. Er mee geconfronteerd dat uw huis pas op 3 oktober (dus twee dagen na dit gesprek) werd beschoten, verklaart u dat u op de eerste oktober al uw materiaal inleverde en u pas op 3 oktober uw ontslag indiende en het gesprek met uw baas had (CGVS p.8). Dit staat haaks op eerdere verklaringen dat uw ontslag plaatsvond op 1 oktober en op de door u voorgelegde documenten van uw werkgever, waarop steevast 1 oktober wordt vermeld als datum.

Verder dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel ogenblik aannemelijk maakte waarom u specifiek door deze terroristen werd benaderd voor deze opdracht, met het risico te worden verklikt (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Voorts dient te worden opgemerkt dat u uitermate vage verklaringen aflegt toen u werd gevraagd wat uw belagers van u verwachtten. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw vertrek al drie keer door hen benaderd werd. Hiernaar gevraagd zei u enkel dat zij u vroegen om bepaalde routes waar u voor uw werk kwam op een door hen bepaald tijdstip af te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p.5-8). Het is weinig geloofwaardig dat uw belagers u nooit zouden hebben verteld wat precies van u werd verwacht en waarvoor zij u nodig hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Evenmin zouden ze u hebben verteld in welke locaties waar u voor uw werk kwam zij precies geïnteresseerd waren (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Voorts dient te worden vastgesteld dat het uitermate merkwaardig is dat uw belagers u een eerste keer midden augustus 2012 telefonisch contacteren, u daarna een maand later nog eens bellen, om u vervolgens een week later op straat te benaderen. Het ware veel minder risicovol geweest voor hen om u op het moment dat zij een bepaalde opdracht wilden uitvoeren meteen tot samenwerking te dwingen.

Voor wat betreft uw verklaring als zou uw huis op 3 oktober 2012, tijdens uw verblijf bij uw vriend, zijn beschoten dient te worden opgemerkt dat u hiervan geen bewijsstukken neerlegt. Bovendien bleef u over dit incident vaag. Het enige wat u hierover kon vertellen is dat uw buurman u zei dat mensen uw huis hebben beschoten. Op de vraag of uw buurman getuige was van het incident kon u niet antwoorden. Ook over de daders dan wel over het feit of uw huis door het schietincident werd beschadigd, had u geen enkele informatie. U heeft hiernaar niet geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Dit alles is zeer vaag, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door het volgende. U diende een klacht in bij de politie, maar slaagde er vreemd genoeg niet in te antwoorden toen u werd gevraagd of de politie in deze zaak reeds personen arresteerde (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dat u zich hierover niet grondig informeerde is uitermate merkwaardig en brengt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging verder in het gedrang.

Tijdens uw interview voor het CGVS en in uw vragenlijst haalde u verder aan dat u voor uw werk op 'gevoelige' plekken kwam. U haalde aan meermaals in de 'groene zone' en op de luchthaven te

zijn geweest, maar legde hiervan geen enkel begin van bewijs neer. Dit is nochtans niet onbelangrijk aangezien uw problemen hiermee in verband kunnen worden gebracht.

Aangaande de door u neergelegde politionele en gerechtelijke stukken waarmee u uw problemen wenst te staven, dient te worden vastgesteld dat deze stukken slechts kleurenkopies (ingescand) betreffen en deze slechts weinig authenticiteitsgarantie bieden. Tenslotte zijn de overige door u neergelegde stukken, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en twee aanbevelingsbrieven van de firma Zain niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De documenten tonen enkel uw identiteit aan en het feit dat u bij het telefoonbedrijf Zain werkzaam was, wat hier niet ter discussie staat. Evenmin kan het door u neergelegde ontvangstbewijs van de gerechtelijke dossierkosten bovenstaande appreciatie ombuigen.

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen. In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus

geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “*de evenredigheidsprincipes van een goede administratie*”, een overschrijding van macht en een duidelijke beoordelingsfout, de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van “*het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak*”.

2.1.2. Verzoeker voert aan dat hij de dreig telefoons niet vermeldde in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) omdat hem gevraagd werd de belangrijkste feiten kort weer te geven. De vragenlijst mag volgens verzoeker niet in de plaats gesteld worden van een gehoor, daar het slechts om een formulier gaat. Bovendien heeft verzoeker zelf de dreig telefoons vermeld tijdens het gehoor op het CGVS, hetgeen de manifestatie is van zijn wil om aan verweerder een completer verhaal te geven. Het gaat volgens verzoeker dan ook niet om een vergetelheid, maar om een precisering. Bijgevolg meent verzoeker, onder verwijzing naar de wetwijziging in september 2006, dat het niet logisch, zelfs abnormaal is aan een kandidaat-vluchteling te vragen of hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) alles verteld heeft, daar de voorwaarden van het gehoor op het CGVS niet dezelfde zijn als die tijdens het invullen van de vragenlijst op de DVZ.

Wat betreft de neergelegde politionele en gerechtelijke stukken voert verzoeker aan dat hij zich zoveel mogelijk wilde onderwerpen aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Hij stelt dat hij de klacht indiende om de politie in te lichten over hetgeen hem overkomen is, maar dat hij geen namen noemde omdat hij niemand wou verklikken daar er in Irak veel corruptie bestaat onder de staatsbeambten, in het bijzonder bij de politie.

Waar verweerder stelt dat verzoeker de dreig telefoons niet precies in de tijd kan situeren, voert verzoeker aan dat er van een dreig telefoon, in tegenstelling tot een brief, e-mail of SMS, geen spoor wordt achtergelaten, waardoor verzoeker in de war raakte over de chronologie van de feiten. Het essentiële is volgens verzoeker dat hij zeer duidelijk twee dreig telefoons gehad heeft.

Aangaande zijn ontslag stelt verzoeker dat het plausibel is dat dit ontslag in meerdere etappen plaatsvond, daar hij met zijn baas geen enkel geschil had en deze laatste hem probeerde te houden. Aldus leverde hij al het materiaal in op 1 oktober 2012 en diende hij zijn ontslag in op 3 oktober 2012.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie, stelt verzoeker dat uit zijn verhaal duidelijk voortvloeit dat zijn belagers hem vooreerst verweten een verrader te zijn omdat hij voor de Amerikanen werkte en dat verweerder niet motiveert op welke wijze deze verklaringen vaag zouden zijn.

Wat betreft de beschieting van zijn huis, herinnert verzoeker eraan dat hij op dat moment niet in zijn huis aanwezig was en bijgevolg geen details kan verstrekken. Aangaande de ingediende klacht wijst verzoeker er op dat hij geen informatie heeft over het verdere verloop van de klacht omdat de Iraakse politie haar werk niet goed uitvoert omwille van de talrijke medeplichtigen.

Waar verweerder aan verzoeker verwijt geen begin van bewijs neer te leggen van zijn werk op “gevoelige” plekken, voert verzoeker aan dat hij zich niet kon voorstellen dat hij op een dag zijn doorgang op deze “gevoelige” plekken zou moeten bewijzen. Iemand brengt immers zijn leven niet door

met het verzamelen van bewijzen van alles wat hij doet of van alle plaatsen waar hij voorbij gaat. Verzoeker plande overigens niet dat hij een asielaanvraag zou moeten indienen.

Aangaande de ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde documenten stelt verzoeker dat een kleurenkopie noodzakelijkerwijs bewijst dat er een origineel bestaat waarvan de kopie gemaakt werd. Zijn identiteitskaart bewijst volgens verzoeker niet enkel zijn identiteit, maar ook zijn wil om samen te werken aan de uiting van de waarheid wat zijn procedure betreft. De twee aanbevelingsbrieven van de firma Zain zouden het verhaal van verzoeker bevestigen: het is immers om redenen van bekwaamheid in de telecommunicatie dat op verzoeker beroep gedaan werd om de antennes van de westerse firma's te saboteren.

Betreffende de veiligheidssituatie in Irak stelt verzoeker dat er niet enkel spanningen bestaan, maar dat er ook sprake is van effectief geweld, eveneens tegen de burgerbevolking. Bijgevolg is de veiligheidssituatie in Irak wel degelijk alarmerend. Verzoeker wijst er ten slotte op dat hij "*zijn vrees baseert op de bedreigingen tegen zijn leven geuit en niet tegen de algemene situatie van het land*".

2.1.3. Verzoeker legt ter terechtzitting de volgende stukken neer: een attest van tewerkstelling bij de firma Zain en drie bundels met algemene informatie over Irak.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het betoog dat de bestreden beslissing geen of een te korte uitdrukkelijke motivering bevat, dat deze verzuimt haar beweegredenen duidelijk te maken en de feitelijke en juridische overwegingen aan haar grondslag niet weergeeft, mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, feitelijke grondslag.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3

EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en onderstaande motivering, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.2. Dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ geen melding maakte van de twee dreigtelefoons die hij in augustus en september 2012 ontving, werd door verweerder terecht als indicatie aanzien dat er ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Dat in de vragenlijst gevraagd wordt om kort te antwoorden, is immers geen excuus om de voor het asielaanvraag relevante feiten niet te vermelden. Aldus kan verzoeker niet volstaan met het argument dat hij de dreigtelefoons pas tijdens het gehoor op het CGVS vermeldde omdat hij dan zijn asielaanvraag wou preciseren. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielaanvraagprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante gebeurtenissen als het ontvangen van twee dreigtelefoons zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Hetzelfde kan overigens ook worden gesteld over het feit dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst geen melding maakte van de vraag van zijn belagers om met hen samen te werken en dat hij gedood zou worden indien hij samenwerking weigerde, terwijl verzoeker dit wel verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 5-7).

Verder wordt vastgesteld dat verzoeker moeite heeft om beide dreigtelefoons in de tijd te situeren. Dat er van een telefoongesprek geen papieren of digitaal spoor is zoals bij een brief of een e-mail, neemt niet weg dat verwacht mag worden dat verzoeker achteraf deze dreigtelefoons correct kan plaatsen in de tijd. Aangenomen dient immers te worden dat het ontvangen van dreigtelefoons een impact heeft op de persoon. Aangaande de eerste dreigtelefoon komt verzoeker niet verder dan te stellen dat dit "ongeveer een maand" voor het incident van 24 september 2012 moet geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 5). Wat betreft de tweede dreigtelefoon verklaarde verzoeker dat dit "ongeveer een week" voor het incident van 24 september 2012 moet geweest zijn. Dat verzoeker wel precies kan aanduiden op welke dag hij op straat door zijn belagers werd aangesproken, maar niet precies kan aanduiden wanneer de tweede dreigtelefoon – toch slechts een week vroeger – werd gevoerd, is opmerkelijk en tast de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag aan.

Uit de vertaling van de door verzoeker op het CGVS neergelegde politiebepalingen en gerechtelijke stukken blijkt overigens dat verzoeker de dreigtelefoons ook niet vermeldde in deze stukken. Verzoekers verklaring dat hij geen namen noemde omdat hij niemand wou verklikken omwille van de corruptie binnen de Iraakse politie, is niet afdoende. Verzoeker meldde immers wel het incident van 24 september 2012 en het feit dat zijn belagers hem een spion van de Amerikanen hebben genoemd. De Raad merkt overigens op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*. Verzoekers argument dat hij zich niet verder informeerde omdat de Iraakse politie haar werk toch niet goed zou doen, kan niet overtuigen aangezien verzoeker zelf een klacht indiende en aldus blij gaf van zijn vertrouwen in de capaciteiten van de politie.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn materiaal inleverde op 1 oktober 2012 en zijn ontslag pas indiende op 3 oktober 2012, de dag waarop verzoekers huis beschoten zou zijn, meent de Raad dat het hier om een verklaring gaat, die enkel dient om zijn eerdere verklaringen in overeenstemming te brengen met zijn

verklaring dat hij bij zijn ontslag zijn baas vertelde over de beschieting van zijn huis. Bovendien wordt op de door verzoeker neergelegde documenten van de firma Zain uitdrukkelijk 1 oktober 2012 vermeld als datum waarop verzoekers tewerkstelling eindigde (administratief dossier, stuk 14, document 5). Dat verzoeker geen verdere informatie kan verschaffen over de beschieting van zijn huis omdat hij op dat moment niet in zijn huis aanwezig was, kan niet overtuigen. Aangezien het incident van 24 september 2012 slechts ongeveer een week eerder had plaatsgevonden, kan verwacht worden dat verzoeker meer inspanningen zou geleverd hebben om zich omtrent deze beschieting te informeren.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat verzoeker slechts erg vage verklaringen kan afleggen met betrekking tot hetgeen zijn belagers van hem verwachtten, terwijl dit voor hem toch de aanleiding was om zijn land van herkomst te verlaten. Bijgevolg kan verwacht worden dat verzoeker hieromtrent coherente en concrete verklaringen zou kunnen afleggen. Verzoeker komt echter niet verder dan te verklaren dat hij bepaalde routes waar hij voor zijn werk langskwam op een door zijn belagers bepaald tijdstip moest afleggen (gehoorverslag CGVS, p. 5-8). Verzoeker weet weliswaar niet wat er zou gebeuren indien hij de afgesproken routes op het afgesproken tijdstip zou afleggen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verweerder merkt in de bestreden beslissing overigens terecht op dat het merkwaardig is dat zijn belagers verzoeker een eerste keer in augustus 2012 telefonisch contacteren, hem daarna een maand later nog eens bellen en hem vervolgens een week later op straat benaderen, hetgeen verzoeker immers voldoende tijd gaf om eventueel maatregelen tegen zijn belagers te nemen. Er kan immers verwacht worden dat verzoekers belagers niet laks te werk zouden gaan en verzoeker onmiddellijk zouden dwingen om met hen samen te werken. Dit klemt des te meer daar zijn belagers verzoeker ervan beschuldigen een spion van de Amerikanen te zijn. Al deze elementen tasten verzoekers geloofwaardigheid nog verder aan.

De opmerkingen in de bestreden beslissing aangaande de overige door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de brief van de firma Zain die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, merkt de Raad op dat deze brief op vraag van verzoeker werd geschreven, hetgeen duidt op het gesolliciteerd karakter van de brief. Bijgevolg kan dit stuk de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4. Gelet op de *sub* 2.3.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er op dat volgens hem de algemene veiligheidssituatie in Irak alarmerend zou zijn. Hij stelt echter tevens dat hij "*zijn vrees baseert op de bedreigingen tegen zijn leven geuit en niet tegen de algemene veiligheidssituatie van het land*". Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier heeft toegevoegd, blijkt dat er in Bagdad nog wel enkele zware en grootschalige aanslagen werden gepleegd, maar dat dit geweld zich eerder richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad", administratief dossier, stuk 15). Actueel is er voor burgers uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen dienstige argumenten aan die deze informatie weerleggen. De algemene informatie over de situatie in Irak die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, is niet van aard de objectieve informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde, te weerleggen. Bovendien kan de afkomst van deze informatie niet geverifieerd worden.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS